

Art. 44. W razie wprowadzenia stanu zagrożenia bezpieczeństwa Państwa, ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny żołnierze pełniący czynną służbę wojskową otrzymują uposażenie i inne należności pieniężne w wysokości i na zasadach określonych przez Radę Ministrów.

Art. 45. 1. Uprawnienia Ministra Obrony Narodowej i podległych mu organów przewidziane w art. 11 ust. 3 i 4, art. 12 ust. 4, art. 17 ust. 5, art. 19 ust. 2, art. 20 ust. 3, art. 22 ust. 2 i art. 31 ust. 4 przysługują Ministrowi Spraw Wewnętrznych i podległym mu organom w stosunku do żołnierzy pełniących służbę w podległych mu jednostkach oraz członków ich rodzin.

2. Przepisy wykonawcze przewidziane w ustawie, które dotyczą również żołnierzy jednostek podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, Minister Obrony Narodowej wydaje w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Przepisy dotyczące wyłącznie tych żołnierzy wydaje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

Art. 46. W ustawie z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 16, poz. 134, z 1972 r. Nr 53, poz. 341 i 342 oraz z 1974 r. Nr 24, poz. 142) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 45 dodaje się art. 45a w brzmieniu:

„Art. 45a. Minister Obrony Narodowej może ograniczyć uprawnienia określone w art. 42 i 45 w stosunku do żołnierzy, którym udzielono urlopu ze względów służbowych lub innych ważnych przyczyn.”

2) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„Art. 57. Żołnierzom zwolnionym z zawodowej służby wojskowej przysługuje odprawa, uposażenie przez okres jednego roku po zwolnieniu ze służby oraz inne należności związa-

ne ze zwolnieniem z tej służby według zasad określonych w przepisach o uposażeniu żołnierzy.”

Art. 47. 1. Tracą moc:

1) ustawa z dnia 6 czerwca 1958 r. o uposażeniu żołnierzy (Dz. U. Nr 36, poz. 165, z 1967 r. Nr 44, poz. 220 i z 1972 r. Nr 53, poz. 341),

2) przepisy ustaw:

a) z dnia 13 grudnia 1957 r. o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 5, z 1963 r. Nr 15, poz. 78 i Nr 50, poz. 277 oraz z 1967 r. Nr 44, poz. 220),

b) z dnia 6 czerwca 1958 r. o służbie wojskowej szeregowców i podoficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 36, poz. 164, z 1959 r. Nr 14, poz. 75, z 1961 r. Nr 6, poz. 39, z 1963 r. Nr 22, poz. 114 i Nr 50, poz. 277 oraz z 1967 r. Nr 44, poz. 220),

c) z dnia 29 marca 1963 r. o służbie wojskowej chorążych Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 15, poz. 78 i z 1967 r. Nr 44, poz. 220)

— utrzymane w mocy przez art. 82 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 16, poz. 134, z 1972 r. Nr 53, poz. 341 i 342 oraz z 1974 r. Nr 24, poz. 142),

3) art. 82 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 16, poz. 134, z 1972 r. Nr 53, poz. 341 i 342 oraz z 1974 r. Nr 24, poz. 142).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy pozostają w mocy przepisy wydane na podstawie ustaw wymienionych w ust. 1.

Art. 48. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

283

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 listopada 1974 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wynagradzania pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

Na podstawie art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. z 1954 r. Nr 16, poz. 59, z 1956 r. Nr 41, poz. 187 i z 1958 r. Nr 44, poz. 216) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1972 r. w sprawie wynagradzania pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. z 1972 r. Nr 54, poz. 347, z 1973 r. Nr 22, poz. 135 i z 1974 r. Nr 2, poz. 14) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) dodatek kilometrowy za każdy kilometr przebiegu obsługiwanego przez drużynę pociągu lub lokomotywy, którego wysokość jest uzależniona od rodzaju trakcji, pracy trakcyjnej, rodzaju pociągu oraz wykonywanych czynności służbowych”.

2) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Stawki dodatku kilometrowego za każdy kilometr przebiegu obsługiwanego pociągu lub pociągu oraz za inną równoważną pracę na lokomotywie lub przy pociągu (np. praca manewrowa) oraz zasady wypłacania dodatku godzinowego i kilometrowego ustala Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych i w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Kolejowych”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 listopada 1974 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *M. Jagielski*